ஸ்ரீ அரவிந்தர் மாகாதம்:

உலகில் பயமும் உயரமும் நடுங்க நீலவான் கதிரும், மழையும் காற்றும் அளிக்கிறது. * நெய்யோலையன் வானன்று; பூரணியும் அணுவன்று, கதிரையும், தியாகமும் உலகிற்கு தாங்கிணைய அளியது * அறுதுகோவால் அன்பு செய்கிறேன். பெண்மை தோன்றாள் வடிவடுகின்றேன். * காகிதத்தின் அமுதம் என்றாதுகிறுள் நீத்திக்காது * உச்சிக்கு ஏறுகிறவன் அடிவாரத்தையும் தாண்டவேண்டும் * வாழ்வால் ஏற்றமும் கிறக்கமும், எதிர்பியும் வீழ்ச்சியும் காலம் பகல் போல். * நினைவு நீங்குகிறது; நம்மை வதித்தும் கன்னல் சூழுகின்றது; மிணமாய் வானதுத்தது வாழுத்தது, ஏடு நிலையவானி உதிக்கிறது * அழுந்து போன எதுய்யுகளையும் நினைகளையும், மலையமாதேம் போல் புத்துயிராக கொண்டு வீசுகிறது. * அந்தரமனம், நிமிர்ந்த நடை, மிநிவினையின் வாத சூர்த்துமை, பூரணத்தின்பால் அயராவுணர்ச்சி, புதியவாழ்வு வேண்டும் * ஆரோக்யமானிக நிலையம்; பாரதம் ஆத்ம நிலையம் * அரவிந்தர் அன்னை சுவர்ணலாதா தேவி. தகப்பன் இலக்ஷ்மணதன கோவ் * மாதர்தது 15.4.1872 * ஏன்றுமதைக்கொண்டு வலிங்கானத்தை நிறுவியதாகுள்! * காலை ஊற்றாய் போல் தெனிந்த சோல்துடையதும், காடுமாதல் வாத சூர்ந்தாருக்கான நடையுடையது * உள்ளதைக் கொண்டே இயந்தி அடைவதே வாழ்வான் வாதி! * ஏகாடுமை திங்கும் போல் உலாவியது; அதன் ஆத்மவிலும் உண்டாயான * கிண்யவான் காரணிபோம் * அன்பு ஏய்ய அந்தரதே, கின்புற அந்தரதே; மனனின் நிரவு ஏடு போக்கி; துயரம் பேணா வதித்தும் ஏடு கர்மனை. தன்னைத்திலாடுந்து தப்பு; அன்பாகவே உயர்ந்த கிண்யத்தைக் காண் * Love and Death:- அடிமிய பசுவனம்; ஏங்கும் மணமவர்கள்; அதனைக் கணிகள்; மாகதுப்புட்கள்; மகிக்கூட்டி; அதுவான் கிறது; சான்புடன் தருமி வரவேற்கும் தென்றல். * ஆற்றின் நீர்த்தி மேய்தீதுக்கும் போலும் புவை போல் பசுவனத்துள் துயைதூர்தான் * தூரியனைப் பார்த்தான். "சுதிர்யா, காதலுக்கே வாழ்வது எவ்வளவு கிணிது! எங்கள் காதல் சதைபட்டாதது; நாங்கள் என்றும் கிணமையோமதுப்போம்; மதுமை யடையோம்; சதென்னிய ஆதும், தூய காற்றும் போல எங்கள் கிணிய வாழ்க்கை ஓடும். நாங்கள் பூத்துப் பூத்துப் புதுமலர் திர்தி வாடும் மாங்கனிப் போலாவது நீடு வாழ்வோம். அவள்? ஊடுவான்; கூடுவான்; அவள் ஊடும் போது அழகிய மதிமுகத்தை அப்புறம் திரும்பிப் பிணங்கிச் சாய்வாள். அவளது கிணவழகையும் ஏங்கனிபோல உவப்பேன்; அவள் அழுக மூவரால் அவங்கப்பேன்; * அவளை யாம்பு கிண்ட அவளது நோதாக் கன்னம் மல்லாகியாதது * இதோ இதோ என்று மனிக் கொகுக்கதுறிப் பாவம் ஊட்டத்திப்போன், அவள் மனதில் துயரத்தி எழுந்தது. துக்கம் அவளது மேற்றுயயடைத்தது. மௌனத்தைக் கண்டு வாதிட்ட நேர்கிறது * வாடிய அடிமிய ஜுவே! என் நினைவில் நீ தாஞ்சுவையாக கிடக்கிறுய் * மனிதா! நானே மதுனன்; காதிகேள்வன்; நட்சத்திரங்களுக்கு தோணையளிப்பவன்; கிடமகன்ற வாழ்வுத் திரையில் சூனியம் நடிதும், கிண்யமும் துன்பக் கண்ணீரும் கொண்ட உலகங்களை நாக்கித் தாதாரண நடைவுகளை அற்புதமாகவும், தாதாரணப் பேத்தை ரம்யமாகவும் ஆக்கியவன். நான் உயரண உயரடமன் தோய்ப்பவன்; ஏடு வாளமனை ஏடு யுவதியான மார்பில் வீதியணையத் ஆய்பவன். மெல்லியலுக்கு வன்சமை தருபவன். என் சுவையால் புயல் எழுப்புவேன்; உதுதியான மனங்களை நிமிர்ந்தெழச் செய்வேன்; கல் மனங்களை உருக்கிவேன்; கண்ணீர் பெருகுவேன்; உமை வளர்ப்பு, கிரக்கமற்ற துன்பம், ஆத்தோர் பொறாமை கவர்ந்த உண்டாக்கிவேன். அன்பு மனங்களைக் கல்லாக்கிவேன். பொய மனிதர்களுடைய பொய்ய பணக, பழிவாங்கும் எண்ணம், நீரக் கொடுமைகள், வாழ்க்கை சுமை, கொடிய மணமாற்றம், வாரோதம், மகிழ்த் திணமான மலர்க்காம், அணையா மோகம், இவற்றை எழுப்புவேன்! * * நீரவு கிரக்கமற்றது; அணைத்த கண்ணீரால்